

UZASADNIENIE

A. G. został obwiniony o to, że:

w dniu 17 grudnia 2013 roku o godzinie 9.15 w T. na ul. (...) pojazdem H. o numerze rejestracyjnym (...) naruszył warunki dopuszczalności zatrzymania lub postoju na chodniku, tj. o wykroczenie z art. 90 kw w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 25 stycznia 2015 roku w sprawie II W 590/14:

1. uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, przyjmując, iż wyczerpał on dyspozycję art. 90 kw w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za to ma podstawie art. 90 kw wymierzył mu karę 1000 zł. grzywny ;
2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 zł. tytułem opłaty i 100 zł., tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obwinionego. Obwiniony zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając w apelacji wyrokowi:

-.

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj:
- art. 60 § 1 pkt 2 kpw w zw. z art. 63 kpw poprzez ich niezastosowanie i nie rozpoznanie w ogóle wniosku oskarżyciela o skazanie obwinionego za zarzucony mu czyn bez przeprowadzenia rozprawy na karę 100 zł. grzywny;
- 71 § 4 kpk i 70 § 5 kpw poprzez niewłaściwe uznanie, że nieobecność obwinionego na rozprawie była nieusprawiedliwiona i tym samym nie odroczenie rozprawy, co doprowadziło do wydania wyroku zaocznego;
- wydanie wyroku mimo niezgodności numeru PESEL obwinionego w protokole rozprawy;
- nie przeprowadzenie dowodów na okoliczności związane ze stanem osobistym, rodzinnym i majątkowym obwinionego, podczas gdy stan ten uległ zmianie i obecnie obwiniony nie jest już kawalerem i spodziewa się czwartego dziecka;
- oparcie wyroku na zeznaniach świadków, z których żaden nie potwierdził faktu, że to obwiniony popełnił wykroczenie, nie mieli z nim kontaktu, nie pamiętali zdarzenia, zeznawali bez złożenia przysięgi;
- brak dowodów na pozostawienie dla pieszych przejścia mniejszego niż 1 metr;

-.

- obrazę przepisów prawa karnego materialnego mającą wpływ na treść wyroku, tj.
 - a. art. 24 § 3 kw poprzez nie przeprowadzenie dowodów na okoliczności w tym przepisie związane;
 - b. oraz art. 33 § 1 i 2 kw poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i orzeczenia kary niewspółmiernej;
- wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania obwinionego na okoliczności związane z jego sytuacją rodzinną, z przyczynami jego nieobecności na rozprawie, zawarciem przez niego związku małżeńskiego oraz wniósł o „ponowne przesłuchanie świadków”.

W konkluzji obwiniony wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 100 zł.;
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obwiniony podtrzymał swoją apelację i wnioski w niej zawarte. Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej oddalił wnioski dowodowe zawarte w apelacji (ponieważ zostało to podczas rozprawy uzasadnione, kwestia ta nie będzie powielana w niniejszym uzasadnieniu).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest bezzasadna.

Zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu materialnemu i nie uchybiający prawu procesowemu należało utrzymać w mocy. Argumenty zawarte w apelacji okazały się bezzasadne.

W szczególności co do naruszenia dyspozycji art. 60 § 1 pkt 2 kpw w zw. z art. 63 kpw poprzez ich niezastosowanie i nie rozpoznanie w ogóle wniosku oskarżyciela o skazanie obwinionego za zarzucony mu czyn bez przeprowadzenia rozprawy na karę 100 zł. grzywny, to Sąd Rejonowy nie był wnioskiem oskarżyciela związany. Gdyby go zaakceptował, to powinien skierować wniosek do rozpoznania na posiedzeniu i wydać zgodny z wnioskiem wyrok (art. 60 § 1 pkt 1 kpw). Mógł go jednak nie zaakceptować i tak zrobił. Nie wymagało to kierowania sprawy na posiedzenie i wydawania postanowienia w tym przedmiocie – wynika to z treści art. 63 § 5 kpw, który w takiej sytuacji nie nakłada na Sąd obowiązku kierowania sprawy na posiedzenie i wydawania postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku oskarżyciela. Przepis ten stanowi jedynie, że jeżeli Sąd stwierdza, iż nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Oczywiście, można wydać w takim układzie procesowym deklaratoryjne postanowienie o skierowaniu sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych, ale nie jest to niezbędne. Takie postanowienie i tak nie byłoby zaskarżalne, a obwiniony i tak zorientował się o skierowaniu sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych, skoro najpierw doręczono mu wyrok nakazowy, a następnie wezwanie na rozprawę. Co do wyroku nakazowego, to wobec złożenia od niego sprzeciwu został on wyeliminowany z obrotu prawnego. Zatem brak formalnego wypowiedzenia się co do wniosku oskarżyciela o skazanie bez rozprawy wobec wydania w tej sprawie wyroku po przeprowadzeniu rozprawy na zasadach ogólnych nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Słusznie również uznano nieobecność obwinionego na rozprawie w dniu 22 stycznia 2015 roku za nieusprawiedliwioną i kontynuowano rozprawę – nie doszło do naruszenia art. 71 § 4 kpk i art. 70 § 5 kpw. Obwiniony bowiem miał wyznaczoną rozprawę przed Sądem Okręgowym w Warszawie nie w swojej sprawie, tylko w sprawie, w której występował w charakterze pełnomocnika. W takiej sytuacji mógł wnieść o zmianę terminu tamtej rozprawy, mógł ustanawiać w niej substytut – natomiast nie było to uzasadnioną podstawą do odraczania rozprawy we własnej sprawie obwinionego. Obwiniony nie może zasłaniać się czynnościami wykonywanymi w ramach prowadzonej przez siebie działalności, albowiem wobec charakteru jego pracy mogłoby to prowadzić do praktycznego uniemożliwienia jej przeprowadzenia. Ponadto obwiniony we wniosku o usprawiedliwienie nieobecności nie sformułował wprost żądania odroczenia rozprawy, natomiast kategorycznie zapowiedział, że nie chce i nie będzie składał żadnych wyjaśnień i wniósł o wydanie wyroku uniewinniającego (a więc de facto o merytoryczne rozpoznawanie sprawy) – tym samym Sąd Rejonowy nie miał żadnych powodów, aby uznawać obecność obwinionego za niezbędną i odraczać rozprawę.

Wydanie wyroku mimo niezgodności numeru PESEL obwinionego w protokole rozprawy nie miało żadnego wpływu na treść wyroku, nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, kogo ten wyrok dotyczy.

Nie przeprowadzenie dowodów na okoliczności związane ze stanem osobistym, rodzinnym i majątkowym obwinionego nie zostało zawinione przez Sąd Rejonowy, nie miało również takiego wpływu na zaskarżone orzeczenie, aby prowadzić do jego uchylenia bądź zmiany. Zaczniemy od tego, że Sąd dążył do przesłuchania obwinionego i

uzyskania od niego kompletu aktualnych informacji również związanych z jego dochodami i stanem rodzinnym – to obwiniony nie stawiał się na rozprawie oraz odmówił składania wszelkich wyjaśnień. Ponadto, obwiniony był wzywany do złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym – i oświadczenia tego celowo nie złożył, zasłaniając się koniecznością zwrócenia się o to do licznych instytucji (k. 28). Tymczasem poinformowanie Sądu, że jest się żonatym i spodziewa się kolejnego dziecka nie wymagało zwracania się do żadnych instytucji i sporządzenie informacji o tym nie powinno przerastać możliwości obwinionego.

Faktycznie stan rodzinny obwinionego uległ zmianie i obecnie obwiniony nie jest już kawalerem i spodziewa się czwartego dziecka (Sąd Rejonowy miał informację o trójce dzieci). Jednak biorąc pod uwagę, że obwiniony jest wziętym prawnikiem, aktywnie działającym na rynku usług prawnych (co sam przyznaje wskazując chociażby na prowadzenie sprawy w Sądzie Okręgowym w Warszawie), ma potencjalnie duże możliwości zarobkowe i grzywna w kwocie 1000 zł. oraz koszty sądowe zasądzone w tej sprawie nie przerastają tych możliwości, nawet biorąc pod uwagę, iż obwiniony ma czwórkę dzieci.

Tym samym za chybione uznać należy zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 24 § 3 kw oraz art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd Rejonowy brał pod uwagę znane sobie informacje dotyczące stanu rodzinnego i majątkowego obwinionego, a stan rzeczywisty (a więc powiększenie rodziny) nie rzutuje w przypadku akurat tego obwinionego na jego sytuację w sposób aż tak diametralny, aby miało to wpływ na treść wyroku. Orzeczona kara 1000 zł. grzywny jest adekwatna do stopnia winy obwinionego i do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Oddaje również cele prewencji indywidualnej i generalnej. Wykroczenie popełnione przez obwinionego jest nagminne, utrudnia poruszanie się pieszym, należy uzmysłowić obwinionemu, że może być za nie w sposób dolegliwy ukarany – wtedy jest nadzieja, że więcej takiego wykroczenia nie popełni.

Sąd Rejonowy wcale nie opierał wyroku na zeznaniach świadków, z których żaden nie potwierdził faktu, że to obwiniony popełnił wykroczenie, bo nie mieli z nim kontaktu – świadkowie ci zarejestrowali sam fakt popełnienia wykroczenia, zaś to, że wykroczenie to popełnił nie kto inny jak obwiniony wynika z jego własnych wyjaśnień (i to na nich bazował Sąd Rejonowy). Świadkowie co prawda na rozprawie nie pamiętali dokładnie zdarzenia, ale potwierdzili odczytane im w odpowiednim trybie zeznania składane kilka miesięcy wcześniej, bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to jeszcze mieli je świeżo w pamięci.

Ustawa nie nakłada bezwzględnie obowiązku odbierania od świadków przyrzeczenia w sytuacji prowadzenia rozprawy pod nieobecność obwinionego – Sąd może od tego odstąpić zawsze, jeżeli obecne strony się temu nie sprzeciwią (art. 41 § 1 kpw w zw. z art. 187 § 3 kpk).

Chybiona jest teza apelacji, jakoby brak było dowodów na pozostawienie dla pieszych przejścia mniejszego niż 1 metr – dowodami tymi są zeznania w/w świadków (funkcjonariuszy Straży Miejskiej) oraz szkic sytuacyjny (k. 2).

Podsumowując - zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, gdyż ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów pełna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu, zaś sam wyrok zapadł bez obrazy prawa procesowego.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 zł. (art. 118 § 4 kpw w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 10 października 2001 r. Dz.U. Nr 118, poz. 1269).

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami). Jak wcześniej wykazano, obwiniony ma intratny zawód, bardzo duże możliwości zarobkowe - brak jest czytelnych przesłanek do zwalniania go od kosztów sądowych.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd drugiej instancji orzekł jak w sentencji wyroku.